

CSATATÉREN

Sűrű felhőréteg borítja az eget. A Nap már rég lement.
Arcom poros, a szám kiszáradt, körülöttem mindenhol
füst száll fel a romok közül.

A társak hangja olyan messziről érkezik hozzám, hogy
nyomasztó csüggedés telepszik rám. Harcba elgyengült
karom lehull. Tovább kellene menni, de lábam nem
engedelmeskedik. Szemem behunyom, pilláimon szellő
suhan át, s egy alattomos árny rezdülését érzem a hátam
mögött;

Kaján vigyorral, hűvös lehelettel belém vágja ádáz
méregfogát, és leroskadok a fájdalomtól.

- Semmit sem érsz, nem tudsz győzni! ; sziszegi gonoszul.
- Jézus! ; kiáltok fel.
- Uram! Krisztusom! ; sikoltom félelemmel küszködve, s
e név végigszágul a sötét éjszakában, térdre kényszerítve
az ellenséget.

Kinyitom fáradt szemem, és mennyei seregek sokaságát
látom. Élükön a legnagyobb, legcsodálatosabb harcos, a
JÚDA OROSZLÁNJA!

- Ne félj, itt vagyok! ; szava villámként hasítja át a homályt.
Megérinti vállamat, kardom újra fénylik, s nevét ízlelgetve
szűnik a kárhóztató méreg gyilkos hatása.
- Uram Jézus! ; suttogom elgyötörten, majd egész testem új
erővel telik meg, lelkemben fellobban a tűz, nem nézek már
se jobbra, se balra, sem önmagamra.
- Jézusért! Jézus nevében! ; harsogom most már, és
tekintetünk összevillan.

Fejemet felemelem, fegyveremet magasra tartom és végső
csatába indulok hitttel, elszántan, szívemben égő lánggal!

